

Petrus, doe je zwaard weg!

Bij Matteüs 26:46-56

Het is laat op de avond. Het is donker. Maar Jezus en zijn vrienden liggen niet te slapen. Ze zijn op de Olijfberg. Daar is Jezus naartoe gegaan om te bidden. Om te praten met zijn Vader in de hemel. Jezus weet wat er vanavond gaat gebeuren. Hij weet dat Hij straks gevangen zal worden genomen. Maar dat kan toch niet, denkt Petrus. Dat vindt God nooit goed.

Maar dan ineens hoort Petrus een geluid. Een soort gedreun is het. Voetstappen van mensen. En Petrus ziet ook iets. De flikkerende lichtjes van fakkels. Steeds dichterbij. De mensen komen hun kant op.

‘Kom,’ zegt Jezus tegen Petrus en zijn vrienden. ‘We moeten gaan. De man die ervoor zorgt dat ik gevangen word genomen is er bijna.’

Maar Jezus rent niet weg, het donker in. Hij verstopt zich niet. Hij loopt op de lichtjes af. Hij loopt naar de mannen toe.

Petrus snapt er niks van. Maar hij is geen lafaard. Hij loopt mee met Jezus. Zodat hij Hem kan beschermen. Dan ziet hij ze tussen de bomen door naar hen toe komen. Een grote groep mannen. Ze hebben zwaarden en stokken bij zich. Dat is niet goed. Ze zijn met veel te veel. Daar kunnen Jezus en zijn vrienden nooit tegenop natuurlijk.

Maar Petrus gaat het niet opgeven. Nooit.

Ineens blijft Petrus staan. Want hij kent één van de mannen die op hen afkomt. De man die helemaal vooraan loopt. Maar dat kan toch niet? Dat is Judas. Dat is de vriend van Petrus en Jezus. Wat doet hij hier nou?

Judas glimlacht en loopt naar Jezus toe. Hij geeft Hem een kus. ‘Dag meester,’ zegt hij.

Wacht even, denkt Petrus. Judas heeft deze mannen hiernaartoe gebracht. Zijn die mannen dan misschien hiernaartoe gekomen om Jezus te beschermen? Petrus snapt er niks meer van.

‘Vriend,’ zegt Jezus tegen Judas. Hij kijkt verdrietig. ‘Wil je dit echt doen?’

Het volgende moment grijpen een paar mannen Jezus vast. ‘Jezus van Nazaret!’ zegt één van hen streng. Hij trekt de armen van Jezus achter zijn rug. Hij bindt Hem vast met touwen. ‘Wij nemen Je gevangen.’

‘Eindelijk!’ roept iemand.

‘We hebben Hem!’

Nee! denkt Petrus. Dat mag niet gebeuren. Hij pakt zijn zwaard, zo snel hij kan. Petrus kan het natuurlijk nooit winnen van zoveel mannen. Dat weet hij wel. Maar Petrus is sterk. En hij is dapper. Hij vecht zich nog liever dood dan dat hij dit laat gebeuren. Jezus mag niet gevangen worden genomen. Petrus slaat met zijn zwaard. Hij stoot ermee. Hij geeft er klappen mee.

‘Au!’ schreeuwt een jonge man. Hij valt op de grond. Hij grijpt naar zijn hoofd.

‘Petrus,’ zegt Jezus streng. ‘Doe je zwaard weg. Ik wil niet dat je geweld gebruikt. Want dat lost niks op. Als jij iemand doodslaat, slaat een ander jou dood.’

Petrus doet een stap achteruit. Hij laat zijn zwaard zakken.

‘Je hoeft niet voor Mij te vechten, Petrus,’ zegt Jezus vriendelijk. ‘Als Ik gered moet worden, dan doet mijn Vader in de hemel dat wel. Als Ik het aan Hem vraag, dan stuurt Hij een enorm leger sterke engelen om Me te helpen. Maar dit moet gebeuren. Ik moet gevangen worden genomen. Zo staat het in de heilige boeken.’

Jezus kijkt naar de mannen die om Hem heen staan. De mannen die Hem gevangen hebben genomen. ‘Mannen,’ zegt Hij. ‘Vonden jullie het nou echt nodig om hier midden in de nacht met zoveel mensen en zoveel wapens naartoe te komen? Jullie doen net of Ik een gevaarlijke boef ben. Ik zat elke dag in de tempel om mensen over God te vertellen. Daar hadden jullie Me gewoon op kunnen pakken.

Maar wat jullie nu doen moest zo gebeuren. De profeten vertelden hier vroeger al over.’

‘Houd je mond!’ roept een man. Hij geeft Jezus een duw. ‘Lopen! Die kant op.’

Petrus blijft heel even staan. Hij ziet zijn andere vrienden wegrennen. Dan verstoppt hij zich tussen de bomen. Zijn hart bonst zo hard dat hij bang is dat iedereen het kan horen. Zijn benen trillen. Wat moet hij doen?